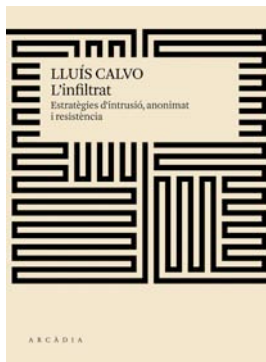

la mirada
ESTEVE PLANTADA

Poeta, narrador, crític i assagista. Lluís Calvo viu la seva plenitud creativa de manera irrefrenablement productiva, a tot gas. Després de celebrar els trenta anys de trajectòria poètica amb l'antologia 'Llum a l'arsenal' (col·lecció "La Fosca", Leonard Muntaner), aquest 2019 publica nou llibre de poemes —'Ancestral' (Cafè Central)— i un assaig —'L'infiltrat. Estratègies d'intrusió, anonimat i resistència' (Arcàdia)— que ens marca la revolta personal com a camí per erosionar el poder.

Revolta personal, èxit col·lectiu

L'infiltrat
LLUÍS CALVO

Arcàdia
Barcelona, 2019
256 pàgines

L'*infiltrat. Estratègies d'intrusió, anonimat i resistència* és un assaig que no deixa indiferent el lector, de lectura àgil i plena de multireferències, i que fa allò que han de fer les grans obres: qüestionar-nos-ho tot i tenir la necessitat de fer el recorregut, fins a la fi. Lluís Calvo exposa, contraposa, construeix un discurs —amb quina potència!— i ens deixa lliures, solitaris i infiltrats, en un magma de conceptes que bateguen al seu riu literari, amb un marc de lectures vives, entre afers geològics i cites, amb el lirisme indòmit com a mar de fons d'una escriptura que no abarateix mai la paraula, ni el camí traçat. De fet, d'això va la cosa, de fer camí. D'observar, de pair, de ser, d'afirmar-se.

Com a gran caminador muntanyenc —però també urbà— que és, Calvo ens posa en alerta sobre el desllorigador dels darrers temps, amb el gran exemple de la revolta popular de base que ha donat múscul i sentit a l'agitació viscuda, amb unes preguntes clau: Qui dirigeix el procés independentista? Qui va transportar les urnes de l'1-O? Qui ha impulsat els càrrecs electes per arribar a tensionar al màxim la relació amb l'Estat? La gent, nosaltres, anònims. Una massa d'infiltrats que ha cregut que calia fer-ho, i que ho ha fet possible, perquè el poder és en

aquest convenciment. Un poder que ha estat capaç d'evitar la pressió policial, econòmica, judicial i censora, i que rau en la força d'una revolta individual que, al mateix temps i invariablement, afecta el col·lectiu. Hem estat tots els qui ho hem fet possible, perquè "el pensament és un intrigant que incita a l'acció, i aquesta acció ha canviat d'escenari, ja no té lloc amb les velles eines i procediments que hem heretat de l'antigor, i que defineix el que coneixem com a *vella política*". I així ha de ser la capacitat de mobilitzar-se, segons Lluís Calvo, convertits en infiltrats en les esferes de poder, des de la convicció solitària de passejar i pensar, però actuant com a "Comitè Invisible" atomitzat. Com a individus que ens movem amb sigil pels fils que connecten diverses maneres de dissidència per, així, tenir la possibilitat d'incidir en la *res publica* des d'una acció irreductiblement personal.

El llibre es divideix en tres parts: "L'art del vagareig", "Intrusions" i "Amagatalls, desaparicions". A la primera, l'autor desplega totes les possibilitats del vagareig. De fet, a Lluís Calvo li agrada caminar, vagar per la muntanya, perdre's quan convé, descobrir les meravelles del recorregut. En part, aquesta és la clau de volta del seu procés literari i de la manera de construir

teatre

Francesc Foguet analitza *Dogville*: un poble qualsevol, dirigida per Silvia Munt

cinemaa

Ying (Shadow) és un film d'aventura històrica amb gran dosi d'arts marcial

entrevista

Xavier Aliaga conversa amb Salvador Company, premi Andròmina de narrativa de l'editorial 3i4

un assaig —com veiem amb fites precedents tan rodones com *Les interpretacions* (El Salobre, 2006), *Baules i llenguatges* (Edicions 3i4, 2011) o *El meridià de París* (Edicions Poncianes, 2016)—, agafant com a inspiració els boscos de muntanyes mitjanes del Ripollès —indret que l'autor coneix prou bé— i Austràlia, un paisatge que el connecta també a *Ancestral* i lloc inspirador que encara conserva un impuls molt primigeni. Una manera de caminar com a part del vagareig, lluny de la “banalització” de la cursa, amb un recorregut que va de Thoreau a Gros (“caminar implica estar al marge dels mons civilitzats”), passant per Benjamin, Baudelaire, Stern, Herzog, la contemplació del *flâneur*, la figura del *wanderer* (el vagabund), la cruïlla entre el caminar cosmopolita i el vagareig local, o el nomadisme de pensar.

La segona part actua de baula central, potser perquè, com escriu Calvo, “les intrusions són una metàfora de l'actitud que es rebel·la contra la fixació”, un “introduir-nos on són som convidats”. L'autor esdevé protagonista, un cos entre els afers geològics, la vida i el pensament, amb l'inici del recorregut al pla de Tudela, una “Atlàntida geològica” on la descripció paisatgística es fa protagonista del relat, amb les contraposicions entre Deleuze i Guattari, amb “intrusions” narratives —d'una elevada excelsitud tètrica— com “el bòtox en el rostre: Cher i Michael Jackson estratificats, envaïts per la pegmatita”, amb la fugida i la invitació d'acariciar els estrats, amb referències al cèlebre “club dels 27” musical, amb “l'art del capgirament” de Charles Bronson sota els comandaments de Sergio Leone, amb les infiltracions empresarials, periodístiques o en la ruta de les urnes del 1-0, amb aturada més que simbòlica a Elna, els extraterrestres i l'anonimat. Un tram brillant, perquè “aquesta és l'acció: introduir-me on no soc convidat”.

El llibre clou amb el tercer capítol, on som convidats a desaparèixer, radicalment. El magma referencial torna a conduir les idees, succeïdes amb destresa entre rutes, viatgers, llocs, exploradors,

CARLES MERCADER

herois i paisatges reconeixadors, alertant de com “l'excés d'amagatall pot esdevenir, també, malaltia i exageració”, de com som davant “d'un empirisme que depassa les dimensions experimentals” i de com l'amagatall “és la preparació invisible a l'acció col·lectiva més eficaç”, conduïts a un final sense respostes: “l'únic mapa és l'ànima que fuig. A peu”. *L'infiltrat*, una obra revolucionària que posa el focus als marges del bullici, amb la intimitat d'acció com a divisa revolucionària. Perquè cal moure's i no cal córrer. Perquè “el conservadorisme, al capdavall, sempre voldria deixar el món tal com està. Aquesta és la seva raó de ser”.

@eplantada

FONS DE FORMES
de SALVADOR COMPANY
Premi Octubre Andròmina de Narrativa 2018

NOVETATS 3i4
Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a
Facebook i Twitter
Visita la nostra botiga virtual en
www.tresiquatre.cat